

AKI FELEMEL

2015. október 4.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

A mai napon az Igének a tükrébe tekintünk bele, amit azért adott az Úr, hogy megláthassuk, valójában *milyenek vagyunk*, hogy *Ő milyennek lát* minket, és hogy mi *milyennek lássuk* ez alapján saját magunkat. Amikor *belenézünk* az Igébe, ez a fő célunk, hogy meglássuk magunkat úgy, ahogy az *Atya lát* minket.

Az ár ki van fizetve. Teljes ár van fizetve a váltságunkért. Túl *nagy árat* fizetett ahhoz a drága mennyei Atya az egyszülött Fiában, hogy ne járnánk ezekben az *áldásokban*, amit ez által szerzett nekünk. Azzal dicsőítetik meg a mi Atyánk és az egyszülött Fiú, hogyha abban a *dicsőségben járunk*, amit nekünk szerzett. Ennek kell vezérelnie minket.

Tulajdonképpen az ember nem kimondottan a saját jólétét keresi, ha kezdi megismerni az Urat, hanem egyre inkább az érdeklődik, hogy hogyan tudok az Úrnak *dicsőséget szerezni* azzal, amiben vagyok. Azt a helyzetet, ha odaadom az Úrnak, *Ő* tudja azt a saját dicsőségére formálni. Vegyen *Ő* magának dicsőséget, és *alakítsa* úgy, ahogy *Ő* szeretné. Nézd meg, hogy a kimenetele gyógyulás, felemelkedés és gyarapodás lesz.

Mindig *előjön* az *Ő* akarata, ha teljességgel *átadod* neki magad. Az ember saját gondolatai alapján is mehet előre, csak nem biztos, hogy az a legjobb, amit *ő* tervez. Meg kell tanulni magunkat teljességgel átadni az *Ő terveinek*, az *Ő szándékainak*. Ez lehetetlen az Ige ismerete nélkül. Ezért kell nagyon megismerni az Igét. Az Ige ismerete nélkül nem jutunk előbbre.

Szoktuk imádkozni nyelvekben: *Általad élünk*, Uram – ez így igaz, és utána a Szellem hozzáteszi, amikor a segítségünkre siet az imában, hogy – *Neked élünk*, Uram. Nemcsak arról van szó, hogy ad egy örök életet, hogy itt a földön a saját útjainkat járjuk, hanem tudnunk kell, hogy valamiért itt vagyunk, és *Neked élünk*, Uram. Abból az életből, amit nekünk adtál, abból *Neked élünk*. A *Te útjaidat* akarjuk járni, a *Te dicsőségedet* akarjuk meglátni, a *Te akaratodat* akarjuk betölteni, mert *annál jobb nincs* a számunkra. Ezt az ember előbb-utóbb meglátja, ahogy a csecsemőkorból elkezd felfelé növekedni. Ahogy telnek az évek, az ember *alább adja* a saját elgondolásait, mert látja, hogy megütötte a bokáját, meg ez sem az volt, amit akart, amikor a saját útján haladt.

Egyre inkább *megnyílunk* arra, hogy: Uram, *Te* hogyan gondoltad volna ezt? Elkezdjük *Őt keresni*, az *Ő* akaratát, az *Ő* megnyilvánulásait, *vezetését*. Megtanuljuk egyre inkább, hogy vele *karöltve* jutunk csak igazán előbbre. A nehéz pillanatok az életben, azok mutatják meg igazán, hogy az emberben mekkora erő lakozik belül?

Addig nem vagyunk vele tisztában, hogy *ki lakozik belül*, míg meg nem vagyunk méretve a helyzetekben. Amíg jönnek olyan helyzetek, amikor igenis meg kell állnunk, akkor jön

belülről ez a *ráségítés*, hogy képes vagy rá. Meg tudsz állni ebben. Az én erőmből fogsz élni most is. Meg tudod mutatni a világnak, hogy ki lakik tebenned?

Kapsz egy belső bizonyosságot erről, mert Isten Szelleme valóban ott *lakozik benned*, és akkor tud igazán a *segítségére sietni*, amikor ilyen helyzetekben *hozzá fordulsz*. Ő a segítségére siet, megmutatja magát. Gyönyörű *megoldásokat hoz* az életünkre.

Isten *dicsősége lakozik* bennünk. Jézus azt imádkozta, hogy azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, *őnékik adtam*. Nem tudnánk ezt másként magyarázni, csak úgy, hogy ez a dicsőség akkor valóban bennünk él. Ez nem lehet máshogy.

Jézus nekünk adta, akkor az *bennünk lakozik*, itt él bennünk, és képesek vagyunk járni benne. Ezt kell megtanulnunk, ezt a dicsőséget szólitani a helyzetekre, mert ahogy írja az Írás, nemcsak hogy az Úr dicsősége borítja majd be a földet, ahogy folyamok a tengert, hanem *teljes lesz a föld az Úr dicsőségének az ismeretével*.

Az ismeret azt jelenti, hogy amikor ez a dicsőség megjelenik, akkor képes vagy *együttműködni* vele. Képes vagy munkatársra lenni ennek a dicsőségnek, mert ismered, hogy hogyan lehet *színre hozni*, hogyan lehet a helyzetekre kijelenteni az Úr dicsőségét, prófétálni az Úr útjait, együttműködni az Úr dicsőségével, hogy megjelenjen az életeden, hogy minden szem megláthassa Őt. Ezt a dicsőséget, ami bennünk él!

Jézus azt mondta Lázár feltámasztása előtti percekben a kétségbeesett Máriának és Mártának:

JÁNOS 11,40.

40. Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsősége?

Ebből kicseng, hogy Jézus ezt sokszor mondhatta nékik. Mert Ő utalt rá, hogy hányszor mondtam már neked, és még mindig nem így gondolod, Márta és Mária? FigyeljeteK ide! Nem mondtam-e már néktek? Ezért van bennünk a Szent Szellem, hogy *emlékeztessen*, hogy amit hallottuk már százszor is, azt vegyük elő abban a helyzetben,

Akkor Jézus azt mondja, hogy nem mondtam-e néked? De igen, Uram, mondtad már, és most *kiigazítom magam*, megigazítom magam, és abban fogok járni. Így mondja ezt Jézus. Nem mondtam-e néked, hogyha hiszel? Itt a hitnek a kulcsfontosságú feladata. Ha hiszel, meglátod Istennek dicsőségét! Jézus biztatja őket, hogy nem elveszett ez a helyzet.

Lázár ugyan a sírban volt, negyednapos halott volt, és azt mondja nekik Jézus, hogyha *hiszel*, akkor, ím, *meglátod* azt a dicsőséget. És Lázárt előszólította a sírból. Azt mondja ugyanúgy nekünk az Úr, hogy nem mondtam-e neked? És bizony mondta nekünk az Úr, hogy hit által lehetséges, hogy aki *hisz*, annak *minden lehetséges*.

Hogyha hiszel, meglátod Isten dicsőségét. *Nincs reménytelen helyzet!* Reménytelennek tűnő helyzetek vannak, de Istennél nincsenek olyan helyzetek, amin ne tudna segíteni, mert Ő már *előre* elkészítette a *megoldást*, mielőtt te belekerültél volna. Ő ugyanis az Alfától az Omegáig minden!

Pontosan tudja, hogy mit hoz neked a holnap, milyen *kihívásokkal* szembesülsz majd, és *elkészíti* rá a megoldást. Abban a dicsőségben járhatsz, hogyha *hiszel*. Megtanulod Őt *meglátni* a helyzetekben, és az Ő dicsőségével együttműködni.

Bizony a Biblia nagyon sokszor hoz ilyen helyzeteket a mi bátorításunkra. Van az Ószövetségben egy asszony, akit az Újszövetség tükrében tökéletes asszonynak lehetne hívni. Hogy miért jövök ilyen csavarral, elmondom nektek.

JAKAB 3,2.

2. Mert mindnyájan sok dologban vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.

Ezt elkönnyveljük, mert ezt magára és ránk vonatkoztatja az apostol. Ha valaki úgy gondolja, hogy már tökéletes, akkor a szent Péter apostol várja fönt a dicsőségben a kapuknál. Azt el lehet könnyelni.

Azt írja az Ige, hogy mindnyájan sok dologban vétkezünk. Ezek nem biztos, hogy súlyos bűnök, de hogy nem vagyunk tökéletesek itt a földön, amíg itt járunk, az biztos, ez le van írva. Ezt tudomásul vesszük, de folytatja: Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember. De lehet az ember asszony is. Férfiakra és nőkre is vonatkozik.

Egy ószövetségi történetet fogunk megnézni, ahol találunk egy tökéletes asszonyt, aki beszédben nem vétkezett. Ez átütő sikert hozott a helyzetre oly mértékig, hogy egy természetfeletti megnyilvánulása tudott előjönni Istennek az által, hogy a szájával nem vétkezett.

Kicsit arra szeretnék ma kitérni, hogyha egyre nagyobb mértékekben szeretnénk meglátni Isten dicsőségét az életünkben, és ebben mindannyian ugyanúgy vélekedünk. Láttunk már a múltban Isten dicsőségét, de szeretnénk még inkább, szeretnénk még többet, szeretnénk még beljebb, szeretnénk nagyobb szinteket, hiszen mondja, hogy elváltozunk dicsőségről dicsőségre.

Ő a növekedésben gondolja ezt, nem arra, hogy egyre kevesebb dicsőség lesz rajtunk. *Növekszünk a dicsőségben.* Ő a növekedés Istene. Ugye? Tehát egy *elvárásnak* kell lennie bennünk, hogy a dicsőségnek egyre *nagyobb mértékének* kell lennie az életünkben, akár milyen körülmények között is vagyunk. Akármilyen gazdasági világválságban is van jelenleg a világ, nekünk a dicsőségről dicsőségre való elváltozás az osztályrészünk. Isten *gondoskodik* róla, hogy úgy legyen, ha hiszünk.

A Biblia tanulmányozásával rengeteg ilyen valóságos történetet találunk, ahol jó példák járnak előttünk. Amikor ennek az asszonynak a történetét először olvastam, lenyűgözött. Honnan vette ezt a bölcsességet? Honnan vette ezt a szellemi tudást, ezt a fajta lélekjelenlétet, amiben tudott cselekedni? Ez által *viSSZanyerte a fiát* a halálból. Döbbenetesen lenyűgöz ez a történet. Amikor először olvastam, akkor sem volt ez kevésbé, mint most.

Sunemita asszonyról szól, aki férjével együtt lakott a Sunem nevű kis településben. Elizeus is szokott arra átjárni abban az időben. Elizeus, aki nagyon *felkent prófétája* volt Istennek. Elizeus az ő szolgájával, Géházival ment át azon a vidéken. Elizeusról talán annyit meg kell említeni, hogy Illéssel járt együtt sokáig, Illésnek volt a tanítványa.

Amikor eljött a búcsúnak a pillanata, és tudta, hogy az ő mestere elvétetik tőle, akkor egy nagyon furcsa kéréssel járult elő. Kérdezte tőle Illés, hogy mit kérsz, mielőtt elvétetem tőled? Azt mondta, hogy a rajtad lévő kenetnek a *kettős mértéke* jelenjen meg rajtam. Azt mondta Illés, hogy elég nehéz dolgot kérsz, mert nem rajtam áll, én nem tudok ebből adni neked semennyit sem, de ha látsz engem, amikor én elvétetem, akkor az megadatik neked.

Ez egy óriási kulcs, amit magunkban megértésként kell hordozni. Hogyha mi *látjuk Jézust* abban a helyzetben, amiben éppen vagyunk, akkor a keneteknek a *növekvő mértékében* hozza nekünk az *áttörést*. Ugyanez a helyzet.

Azt mondja neked Jézus: ha látsz engem abban a pillanatban, amikor az a helyzet van, és a világ tanácstalan, nincs nála megoldás, ha te akkor látsz engem, ha én vagyok a szemed előtt, akkor ott lesz az a kenet. Ha kell, kettős mértékű, ha kell, határok nélküli.

Mérték nélkül volt Jézus felkenve, *mérték nélkül* adatott néki a Szellem, és mi Őbenne vagyunk. A *kulcs*: ha látsz engem. Mondd ezt, kérlek szépen: ha látsz engem! Mondja ezt Jézus neked. Ha meglátod Őt abban a helyzetben, Őnála ott van a *megoldás*. Megtörnek ezek az ígák. Hozza rá a kenetet, a *kenet töri meg* az ígát.

Visszatérve tehát Elizeusra, hogy hogyan csöppenjünk bele. Illésnek volt ő a hatalmas tanítványa, és ha valóban megnézzük, ezt a *kettős mértékű* kenetet elnyerte, és ha megszámolod, pontosan *kétszer annyi csodát* tett, mint Illés. Lenyűgöző, szám szerint a kétszerese a csodatevéseinek száma.

Elizeus valóban megkapta azt a kettős mértékű kenetet, amire vágyott. Így mi is *megkapunk* mindig mindent, amire vágyunk, csak elé kell helyezni más dolgoknak. Igazán kell rá *vágyakozni*. Mindenekelőtt kell, hogy Isten álljon *elsőként* az életünkben, s akkor minden *megadatik*, amit kérünk.

Elizeus tehát azon a környéken járt át, ahol a sunemita asszony lakott a férjével. Ez egy gazdag, tehetős asszony volt. Azt írja az Írás, hogy *befogadta*, mindig megvendégelte, kenyeret ehetett nála a próféta és megpihenhetett.

Mindaddig ment ez a közösség, míg végül azt mondta az asszony a férjének, hogy miért nem építünk a felházban egy kis szobácskát a prófétának? Ha erre átmegy, akkor meg is *pihenhessen*. Látjátok, hogy ez azért árulkodik a szívről. Ez az asszony észrevette, hogy ez az *Isten embere*. Befogadta a házába.

Lényeg az, hogy megépítették ezt a kis szállást, egy asztalt, egy széket, egy ágyat bele, kis lámpácskát, és a próféta ott mindig megszállt. Egy napon megkérdezte a próféta a szolgáját, Géházit, hogy mire lenne szüksége ennek az asszonynak.

ISTEN MINDIG MEGKERESI A MÓDJÁT, HOGY MEGÁLDJON TÉGED, HA TE ÖFELÉ NYITSZ, ÉS AZ Ő SZOLGÁLATÁT KERESED! Azt mondta a szolgál, hogy nincs gyermekük, és a férje vénember. Az asszony egy gyerekre vágyott.

Egy évre rá megszületett a fia, és itt kezdünk bele az Ige olvasásába. Megkapta a szíve kívánságát. Ahogy a történetbe itt bekapcsolódunk, a fiú cseperedik és kimegy az apjával a mezőre az aratókhoz.

2KIRÁLYOK 4,18–32. 34.

18. De mikor megnőtt a gyermek, történt, hogy egy napon kiment az ő atyjához, az aratókhoz,

Izraelben óriási hőség van nyáron. A fia valószínűleg egy napszúrást kaphatott, de ezt nem írja az Ige, csak azt, hogy hazajött a munkából az atyjával, és elkezdett panaszkodni:

19. És monda az ő atyjának: Jaj a fejem, jaj a fejem! És monda az ő atyja a szolgának: Vidd el őt az anyjához.

Ott van ugye mindig a megoldás, ha a gyermek beteg, szaladunk az anyjához. Ez volt itt is a helyzet.

20. Ki mikor felvette őt, az ő anyjához vitte, és az az ölében tartá délig, és akkor a fiú meghalt.

Helyzet állt elő. Nemcsak hogy rosszul volt a fiú, hanem beállt a halál állapota, meghalt.

21. És felméne az asszony, és az Isten emberének ágyára tevő őt, és az ajtót bezárván kijöve onnét.

Micsoda *lélekjelenlét!* Nem kezdett el sikítózni, rikácsolni, szaladni mindenhova, jajveszékelní, jaj, mi történt. Egy szót *nem szólt* senkinek. Fogta a fiát, aki halott volt, fölvitte Isten emberének az ágyára, és ott lefektette. Az ajtót bezárva kijött onnan.

Azt gondolom, hogy az asszonyban akkora *bölcsesség* volt, hogy tudta, hogy ahonnan az *áldásokat* eddig kapta, *oda kell futni*, ha baj van. Ezt mindannyian tudjuk. Aki minket megáldott, aki minket az eddigi jókkal felruházott az életben, ha baj van, akkor nem érdemes összevissza szaladgálni, oda kell menni, ahonnan az eddigi jókat és áldásokat kaptuk.

Az asszony tudta, hogy *Isten emberétől* van neki ez az áldás, a fia, a gyermeke. Ezért abban a pillanatban, ahogy a baj megtörtént, vitte a fiát. A lehető legközelebb, ahova tehetette, Isten emberének az ágyára. Bezárta az ajtót, ide senki be nem jöhet, mert ide *csak az léphet* be, akinek *hite van* ehhez a helyzethez. Felment az asszony és megcselekedte.

2KIRÁLYOK 4,18–32. 34.

22. És előhívá az ő férjét és monda: Kérlek, küldj ide nékem egyet a szolgák közül és egy szamarat, hadd menjek el hamar az Isten emberéhez, és mindjárt megjövök.

Egy szóval *nem mondja* neki, hogy milyen baj történt. Annyit mond, hogy sietnem kell, és megyek az Isten emberéhez.

23. És az monda: Miért mégy őhózzá, ma nincs sem újhold, sem szombat? Felele az: Csak hagyd rám!

HA EGY HELYZETBEN BAJBA KERÜLSZ, *NEM KELL MEGOSZTANOD* A GONDODAT AZOKKAL, AKIKNEK NEM LENNE RÁ *FOGADÓ HITE*. Azt mondta, hogy ezt a dolgot most hagyd rám. Csak bízz bennem, tudom, mit teszek. Csak küldj nekem gyorsan szamarat, hadd menjek.

24. És megnyergelé a szamarat, és monda a szolgának: Hajtsd és siess, ne késlelj engem a menésben, hanem ha mondom néked.

Benne volt, hogy ez egy nagyon sürgető helyzet, nyilvánvaló.

25. És elmenvén, juta az Isten emberéhez a Kármel hegyére. És mikor meglátá őt az Isten embere távolról, monda Géházinak, az ő szolgájának: Ímé, a sumenita ez!

Egy távolságot kellett megtennie. Távolról látta Elizeus, hogy jön az asszony, a sunemita.

26. Fuss, kérlek, eleibe, és kérdezd meg tőle, ha békességben van-e mind ő, mind az ő férje, mind az ő gyermeke? Monda az: Békességben!

Nézzétek, hogy mit válaszol az asszony. Épp másodszor lehetett volna arra módja, hogy kibeszélje a baját. A férjének is elmondhatta volna, hogy mi történt, de abban a pillanatban *elpeccsételte* volna azt a helyzetet, hogy az úgy van, de nem szólt.

Az a válasza, hogy minden *békességben* van. Képzeljétek el, a fia ott fekszik az ágyon holtan, és azt mondja a prófétának, hogy békességben van minden. Óriási lélekjelenléte van ennek az asszonynak, és valahol tisztában volt azzal, hogy a *kimondott szavaknak* milyen óriási hatalma van.

27. Mikor pedig az Isten emberéhez jutott a hegyre, átölelte az ő lábait; de Géházi odament, hogy elűzze őt, az Isten embere azonban így szólt: Hagyd békét néki, mert megkeseredett az ő szíve, és az Úr eltitkolta tőlem, és nem jelentette meg nékem.

A próféta, mint látjuk, nem tud mindent. Annyit tud csak, amennyi megjelentetik néki. Nem tudta, hogy miért jött az asszony. Annyit érzékelt csak, hogy *megkeseredett* a szíve őbenne. Hogy valami nem olyan, mint szokott lenni, bár azt mondta, hogy minden békességes.

De a próféta érezte, hogy valami nem úgy van, ahogy szokott lenni. Ezért nem engedte meg Géházinak, hogy elzavarja onnan az asszonyt. Ám azt nem tudta, hogy miért jött, nem lett neki kijelentve, hogy az asszony nem mondhatta ki, hogy a fiam halott. Abban a pillanatban hozzájárult volna ehhez az eseményhez [fia elvesztéséhez], ezért nem mondta ki.

2KIRÁLYOK 4,18–32. 34.

28. És monda az: Vajon én kértem-é fiat az én uramtól? Nemde nem mondám-é néked: Ne csalj meg engem?

Ez volt minden, amit mondott. Elizeus ebből fel tudta fogni, hogy mi a helyzet.

29. És monda Elizeus Géházinak: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe az én pálcámat, és menj el, ha valakivel találkozol, ne köszönj neki, és annak is, aki köszön néked, ne felelj, és az én pálcámat tedd a gyermek orcájára.

Megint itt a sürgetés, a siettetés. Elizeus képbe került, hogy a gyermekről van szó, és *sürgősen* kell cselekedni. Odaadja a *csodatevő pálcáját* Géházi szolgájának, hogy menj, és tedd a gyermek orcájára, és ettől várja majd a csodát, hogy a gyerek feltámad.

30. De a gyermeknek anyja monda: Él az Úr és él a te lelked, hogy el nem hagylak téged. Felkele azért és követé őt.

Tudta az asszony, hogy itt *Isten embere* kell, hogy jöjjön. El nem hagylak téged.

31. Géházi pedig már előttük elment, és a pálcát a gyermek orcájára fekteté, de nem szólott és nem is eszmélt rá a gyermek. Azért visszatért eleibe, és megmondá néki, mondván: Nem támadt fel a gyermek.

Továbbra is halott a gyermek. Az édesanya pontosan tudta, hogy *hogyan* lesz a *megoldás*.

32. És bement Elizeus a házba, és ímé a gyermek ott feküdt halva az ő ágyán.

Az asszony szájából egyetlen egyszer *nem hallottuk*, hogy meghalt a fia. Ezért volt lehetőség erre a *csodára*, amit most olvasunk.

34. És az ágyra felhágván, a gyermekre feküdt, és az ő száját a gyermek szájára tette, szemeit szemeire, kezeit kezeire, és ráborult, és megmelegedék a gyerek teste.

Visszatért a gyermekbe az élet. Ehhez a *csodához*, amit Isten így elő tudott hozni, szükséges volt egy ilyen édesanya, aki tudta, hogy minden békességben van, hogy minden Isten kezében van. Tudta, kihez kell menni segítségért, és tudta, hogy a szavaival nem vétkezhet, és így meglátta Isten dicsőségét. Visszakapta a fiát.

Elizeus megfogta a fiút és visszaadta az anyjának. Az anyja leborult, és *imádta Istent*. Egy gyönyörű *győzedelmes* történet, a tökéletes asszony dicsősége, aki nem szólt. *Nem szólta* a halál szavait. *Nem egyezett bele* abba, hogy a tolvaj ellopja a fiát, ennek következtében visszakapta őt az életbe.

Még a szövetséghez sem tartozott ez az asszony, mégis ilyen dicsőséget tudott elvenni Istentől. Győzedelmes és valóságos történet, mert a *szájával nem vétkezett*. Tökéletes asszony volt. Elöljáró jó példánk.

PÉLDABESZÉDEK 21,23.

23. Aki megőrzi száját és nyelvét, megtartja életét a nyomorúságtól.

Ilyen közel van hozzánk. A szánk és a nyelvünk. Ezekre kell vigyázni. Megtartja életét a nyomorúságtól. Ez a történet erről szól. *Megőrizte* a száját, és *nem egyezett bele* az ördög munkájába, az ellenség tolvajkodásába, és nem tudta az ellenség azt végrehajtani. A halálnak, a halál szellemének távoznia kellett Isten jelenlétéből és visszanyerte a fiát az életbe. Dicsőséges egy történet és nagyon tanulságos.

Ahogy mondta Jézus, hogy nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét? Ez az asszony *hitben* volt végig, és visszanyerte a fiát, *meglátta* Isten dicsőségét. A tolvaj körbejár. Mindannyiunktól szeretne lopni. Mindannyiunktól szeretne tolvajkodni.

Ezt a Biblia nem titkolja, hogy van egy ellenség, aki körbe jár, keresve, kit nyelhet el. Pásztázza a keresztényeket, körbe-körbe jár, és újra körbejár, és közben nézi, mi van a szánkban, mit beszélünk. A legkisebb tünetek után kimondjuk-e azokat? Hogyan reagálunk rá, hova szaladunk segítségért?

PÉLDABESZÉDEK 19,12.

12. Mint az ifjú oroszlánnak ordítása, olyan a királynak haragja; mint a harmat pedig a fűvön, az ő jóakarata.

Félelmetes, amikor az oroszlán ordítani kezd, süvölteni kezd, üvölt az oroszlán. Az nem véletlen, hogy az állatok királyának nevezik az oroszlánt. Olyan a királynak a haragja, mint az ifjú oroszlán ordítása.

Amikor az ifjú oroszlán süvölt, ordít, akkor megretten az ember. Főleg, ha közel vagy hozzá. Hacsak nincs benned az a dávidi bátorság, hogy most pedig széttépem ezt az oroszlánt. De az Isten kegyelme kell, hogy ott legyen fölötted egy ilyen természetfeletti erőhöz. De az első reakciója az embernek, hogy megretten. Egy rettentést hoz nekünk. Állatkertben is csak ketrec mögött szeretjük látni az oroszlánt.

Egyszer egy prédikátor kihozott egy jól megtermett oroszlánt a pulpitusra ketrecben. Az oroszlán föl-alá járkált és nézegette, hogy hol tudna egy résen kiszabadulni. Csönd volt a közönség között, teljes csendben ültek és nézték, hogy most mi lesz. Ez az oroszlánnak a természete, hogy tekintélyt és egy rettentést hordoz magán.

Az ördög ezt jól tudta. Jön az ellenség, a sátán és azt mondja, hogy én fogom őket ijesztgetni, én fogok úgy tenni, mintha a Király haragja lenne. Valóban ezt teszi. Azt mondja az Ige, hogy mint *ordító oroszlán szertejár*, vagyis el akarja velünk *hitetni*, hogy az Isten haragja, amiket ő cselekszik, hogy Isten haragszik ránk, amikor azok történnek.

Úgy ijesztget minket, hogy közben el akarja velünk *hitetni*, hogy ez Istennek a rettentése, amit éppen cselekszik, és Isten *büntetése* alatt vagyunk. Azért történt velünk, mert ezt meg azt tettük a múltban, és most Isten lesújtott ránk. Ez az ellenség *meztévesztése*.

Nem véletlenül mondja az 1Péter 5,8, hogy *józanok legyetek*, tudjátok meg, hogy ez *nem* Isten haragja. Józanok legyetek, tudjátok meg, hogy *Isten haragja* Jézus Krisztusra lett *terhelve*! Ő lett sújtva minden bűnnel, gonosszággal, fájdalommal és betegséggel. Ő sújtatott ezekért, és elszenvedte ezeket.

Kétszer ugyanazért a bűnért *nem* lehet a bíróságon valakit terhelni, tehát te szabad vagy. Minden bűn *Őrá* lett terhelve. Ezért mondja, hogy *józanok legyetek*, tudjátok és figyeljétek arra, hogy ő úgy jár körbe, hogy közben *ijesztget*, és keresgéli, hogy kit *nyelhet el*.

Ne essetek bele ezekbe a helyzetekbe! Legyetek ti bátrak és erősek! *Lássátok* meg az Úr Jézus Krisztus *dicsőségét* a helyzetek felett! *Lássátok* meg a helyzetek felett az Ő dicsőségét, azt, hogy Ő hogyan fogja előhozni a dicsőséget. Csak az legyen a szemed előtt, hogy Ő *előhozza* a dicsőséget abból, ha *odaadod* neki azt a helyzetet. (1Pét. 5,7) Akkor Ő *előhozza* belőle a *dicsőséget*, és az ellenség *nem tud elnyelni* téged.

A dicsőségről dicsőségre való *növekedésünknek* az egyik kulcsa, hogy tudnunk kell, hogy abba a teljes dicsőségbe, amiben az Úr Jézus van, majd akkor tudunk *belépni*, amikor Ő *megjelenik* érettünk. Azt mondja az Ige, hogy amikor Ő *megjelenik*, akkor mi *hasonlókká* leszünk Őhozzá. Most is Isten fiai vagyunk – mondja az Írás az 1János 3,2-ben:

1JÁNOS 3,2.

2. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy amikor Ő megjelenik, hasonlókká leszünk Őhozzá; mert meg fogjuk Őt látni, amint van

Van bennünk valami, amit hordozunk, de még nem látja a világ. Itt van belül ez a *dicsőség*, csak még nem lett teljes a megnyilvánulásban, még nem tudott előjönni. De amikor Ő *megjelenik*, amikor eljön a felhőkön értünk, akkor hasonlókká leszünk Őhozzá teljesen.

Pontosan olyan *megdicsőült testben* leszünk, mint az Övé. Akkor már nem vér folyik az *ereinkben*, hanem dicsőség! Megdicsőült testünk lesz, hasonlókká leszünk Őhozzá, mert meg fogjuk Őt látni, amint van.

A hasonlóak látják meg egymást, azok tudják egymást meglátni, addig csak tudjuk, hogy el van készítve nekünk ez a dicsőség, és ebben kell járunk. És kaptunk hozzá egy segítőt, a Szent Szellemet.

A Szent Szellem a segítőnk mindezekben, hogy ezekben járassunk, és kijárassuk ezeket az utakat. A *szánkban* és a *szavainkban* kulcsfontosságú győzelmek vannak! Azért említjük ezt, az Ige oly sokszor utal rá, hogy el ne vétsük.

Ne vétsünk az igazság ellen a szánkkal és a szavainkkal! Ha vétkeztünk, *igazítsuk ki* azt és *mossuk meg* magunkat az Igével, tegyük helyre azt! Jelentsük ki, hogy hogyan van nekünk megírva az igazság, és az kell, hogy meglegyen. Hit által van ez.

Nem mondtam-é néked – mondja Jézus, és a Szellem újra és újra ismétli –, *ha hiszel, meglátod majd az Isten dicsőségét?* Nem adjuk fel a hitünket, akármi is jönne, akármilyen ellenséges támadás jönne ránk.

Voltunk-e annál reménytelenebbnek tűnő helyzetben, mint amikor Pál és Silás a börtönben voltak? Semmi rosszat nem tettek, csak ahogy meghagyta nekik Jézus, hirdették az Evangéliumot, és Jézus neve hatalmas dolgokat cselekedett. Ezért kerültek egy olyan helyre, ami teljesen igazságtalan volt.

Amikor ilyen módon éri az embert támadás – teljesen alaptalanul, *jogtalanul*, minden ok nélkül –, az ember egy ilyen mélységbe kerül, ahol ők voltak. A legbelső tömlőbe vetették őket, kalodákba zárták, előtte véresre verték őket, sebekkel voltak tele...

El fogom nektek olvasni, hogy mit csináltak éjfél tájban. Valaki azt mondhatná, hogyha eddig kibírtam, most már én is panaszra fakadnék, hogyha ilyen helyen lennék. Elkezdenék panaszkodni, sóhajtozni, siránkozni és neheztelni. Ez az ördögnek a *fő célja*, hogy kezdj el *neheztelni Istenre*, hogy miért hagyta, miért engedte meg.

Sokunkat szeretne bevinni ebbe a csapdába: mennyit szolgáltam Öt, mennyi jót tettem, az egész életemet neki szenteltem és most mégis itt tartok! Ezen dolgozik az ördög. Nézzük meg Pált és Silást, nagyon jó példa ez is. Csupán azért hozom elő, hogy *nézzünk bele* az Ige tükrébe és *igazítsuk ki* magunkat, hogy ha kell!

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 16,23–27.

23. És miután sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe veték őket, megparancsolva a tömlöc tartónak, hogy gondosan őrizze őket

24. Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöcbe, és lábaikat kalodába szorítá.

Mozdulni sem tudtak.

25. Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket.

Amikor a legsötétebb az élethelyzet: „éjfél tájban”, amikor fikarcnyi világosság sincs, énekeltek. Nem lehetett levenni őket arról az útról, tudták, hogy *méltókká tétettek*, hogy ezt elszenvedjék a Jézus nevéért, és ez nekik *dicsőségként* fog beszámítani. Hogyan írja az Ige? Megnyugszik rajtatok Isten dicsőségének a Szelleme, hogyha az én *nevemért* káromoltatnak, kárhóztatnak, és szenvedtek, *üldöznek* titeket, akkor *nagyobb dicsőség* lesz belőle.

Tudták ezt, és mégsem keseredtek el, és *nem tudta kilopni* az ördög a szájukból Isten dicsőítését és *magasztalását*. Ha valahol azt mondaná az ember, hogy talán már föladtuk volna, akkor körülbelül ilyen helyet tudok elképzelni.

Megverték, börtönbe zártak, minden gonosz szóval elmondtak ennek és annak minket. Vádoltak, csak azért, mert Jézust hirdetjük. Ők pedig elkezdték dicsérni Istent. Dicsőítették az Istent énekkel. Elkezdték *énekelni*. Ez az ének, az öröm, a dicsőítés ott volt az ajkukon.

Az ének a legfelsőbb *örömből fakad*. Amikor már imádkoztunk nyelveken, és amikor már a *győzelemhez* közel értünk, vagy bementünk a győzelembe, akkor a Szent Szellem elkezdi *énekelni*. Megváltozik a *léggör*, ha elkezded *dicsérni* Istent egy nehéz helyzetben.

Ha Isten dicsérete van az ajkadon, annak ellenére, hogyha valaki megkérdezi, miért dicséred most Istent, akkor semmilyen érvet, okot nem tudsz adni látás szerint. Például azért dicsérem Öt, mert egy kicsivel kevesebb a fájdalom. Nem! Vagy azért dicsérem Öt, mert látszik már az első fénysugár az alagút túloldalán. Semmit nem tudsz mutatni, mégis dicséred Öt. Ez történt itt, és nézzük meg, hogy Isten mit cselekedett.

26. És hirtelen nagy földindulás lett, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöc fundamentumai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájuknak a bilincsei feloldódnak

Az összes ajtó megnyílt ettől a szellemi földrengéstől, mert ez *természetfeletti* volt. Megnyíltak az ajtók és leestek a bilincseik.

Az összes lánc, az *összes kötés*, az ördögnek az összes gonosz gúzsa, amibe próbál téged kötni, *leszakad* rólad, ha *dicséred* Istent! Ez egy *alapelv*: be kell menni a dicséretbe, az imádatba, a magasztos imádatokba, ahol *csak Öt látod*.

Ha engem látsz – mondja –, akkor lehetséges lesz ez a *kenetnövekedés*. Ha engem meglátsz ebben a helyzetben, akkor jön az *áttörés*, ha engem meglátsz abban és tudsz engem dicsérni, akkor bízhatasz benne, hogy *jön megoldás*! Ez az alapelv, mert *Ő az, aki felemel*, és aki meghozza ezt a megoldást.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 16,23–27.

27. Fölserkenvén pedig a tömlöctartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcnek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok.

Egy igen éles helyzet volt. Tudta a tömlöctartó, hogy most az ő élete forog kockán, és nem akarta megvárni a számonkérést. Azt mondta, hogy most véget vetek az életemnek. Ha tovább olvassátok, meglátjátok, hogy milyen hatalmas, dicsőséges *üdvösség született* belőle.

A *világnak* meg kell látni ezt a dicsőséget a mi életünk nehéz helyzeteiből. Ezekből tud jönni a dicsőség. AMIKOR *NEHÉZ HELYEKEN* VAGYUNK, ISTEN *HATALMAS DICSŐSÉGEKET* TUD KIHozNI BELŐLE.

Minden helyzetet fogjál fel úgy, hogy Istennek *odaadod*, hogy az Ő dicsőségét *kihozhasa* belőle, előhozhasa, felemelhesse, megdicsőíthesse magát. Megteszi, ha énekkel tudod dicsőíteni Őt, ha dicséretekkel, teljes szívedből tudod *dicsőíteni Őt* minden szorongató körülmény ellenére. Hiszed-e ezt?

Két ilyen példát olvastam ma, de a Bibliában rengeteg van, amikor az Istenre való tekintés, magasztalás, fenséges imádatok *áttöréseket* hoznak. Az Ige az igazság, és Jézus az, aki *felemel* ezekből a helyzetekből. Jézus az, aki felemel, és *nem hagyja el* az övét, Ő hűséges.

Gyógyító kenetek vannak, a lapockában és a vállal összekötve van egy nagyon erős gyógyító kenet, úgyhogy majd a gyógyító sorokban jelezze, ha valaki ezzel szeretne gyógyulni. Nagyon erőteljes munka lesz és gyógyulás a vége, amikor a Szent Szellem kínálja tálcán.

Van nekünk egy csodálatos képünk a János 15-ben arról, hogy milyen munkát végez Isten. Minket a szőlőtőhöz meg a szőlővesszőkhöz hasonlít Jézussal kapcsolatban, hogy hogyan vagyunk mi Jézussal egybekötve, egybeforrva, egy Testté tétetve. Gyönyörű képet kapunk itt.

JÁNOS 15,1–2.

1. Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves

Vannak más szőlőtövek, itt az derül ki, hogy az *igazi* az, amin érdemes ott lenni. Az *igazi szőlőtő* én vagyok – mondja Jézus.

2. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.

Amire szeretném most a figyelmeteket felhívni: az áll itt, hogy „lemetsz”. olvastam ezt az igeverset sokszor, és úgy mentem át rajta, hogy nem volt igazán békességem, mert ez nem fér bele az *Atya természetébe*, hogy levenné az élet forrásáról azt a kis vesszőt, ami még gyümölcsöt nem termett. Ez *nem egyeztethető* az Ő természetével.

Ráadásul a keresztények rengeteg esetben ezzel hozakodnak elő, amikor testvéreinket látjuk, hogy küzdenek különböző tünetekkel, bajokkal. Ezt a verset hozzák elő, hogy na, most az Atya majd lemetsz téged. Ennek nincs alapja, mert az eredeti nem ezt mondja.

Nem más szó áll itt a görögben, mint az *airo*, ami azt jelenti, hogy *felemel*. (Ján. 15,2) Teljesen más jelentésű a szó. Azt mondja itt valójában Jézus: minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt *nem terem*, azt az én Szőlősgazdám, az Atya *felemeli*.

Azok a kis hajtások, amik lent vannak a földön, és nem tudtak megkapaszkodni, megfogózni, belefonódni a másik indába, hogy életre keljenek és erőre kapjanak, virágozhassanak, gyümölcsöt teremhessenek, fürtöket hozhassanak, az én Atyám ezeket felemeli.

Végzünk ilyen munkát a szőlőskertben is, ezeket a kis hajtásokat *feljebb emeljük* és megkötözgetjük, hogy megerősödjenek, hogy kapaszkodni tudjon, hogy élet mehessen bele, a szőlőtőnek az élete átjárhassa, és valóban tudjon életet teremni és gyümölcsöt hozni. Nem levágjuk ezeket a hajtásokat, hanem *fölemeljük*.

Ezt mondja itt Jézus, hogy aki gyümölcsöt nem terem, azt *felemeli* az én Atyám. Azt felemeli, hogy gyümölcsöt *teremhessen*. Itt, amiről szó van, az a *gyümölcstermés*. Az Atya arra *törekszik*, hogy minden egyes kis hajtás *gyümölcstermésben* részesülhessen. Amelyik még nem terem gyümölcsöt, azt felemeli. Ez az *Ő természete*. Ő felemel minket, hogy az *élet* jobban átjárhasson minket, és valóban tudjunk gyümölcsöt teremni, amire hívtunk.

Nem ti választottatok engem – mondja az Úr – *én választottalak titeket*, és arra rendeltelek benneteket, hogy *gyümölcsöt teremjete*k. A későbbiekben olvassuk, hogy a megszáradt ágakat valóban tüzre veti. De itt Jézus ebben a 2-es versben a *gyümölcstermésről* beszél, és arról, hogy felemeli ezeket a kis hajtásokat, hogy teremhessenek, és élettel látja el, támogatja és segíti.

Azért, hogy bebizonyítsam nektek, hogy mennyire így van, ugyanez a szó szerepel, például a János 11-ben *Lázár sírja előtt*, amikor Jézus imádkozik. Azt írja, hogy Jézus szeméit az *egyekbe emeli*, és úgy imádkozik, és ez a szó áll ott: *airo*. (Ján. 11,41) Nem levágta Jézus a szeméit, értelemszerűen, hanem *felemelte* a szeméit az égre. Teljesen téves a fordítás, nyugodtan húzzátok át, és gyönyörködjetek benne!

Ez Isten természete, *felemeli* azt, aki elesett. Amikor a *leprás* odament Jézushoz, azt mondta, hogyha akarod, megtisztíthatok engem, akkor Jézus *felemelte* őt. Azt mondta: akarom, tisztulj meg! Ő volt az egyetlen, aki meg mert érinteni a leprást. (Mát. 8,3) Nincs Jézushoz hasonló!

Jairus szaladt Jézushoz, hogy a leánya a halálán van, és Jézus mondta: *megyek és feltámasztom őt!* Ahogy ment, a kislányt felemelte és életre hívta. (Luk. 8,50) Jézus *természete*, hogy megfog és *felemel* minket, az életbe helyez el minket, ahol gyümölcsöt tudunk *teremni*, és még többet tudunk teremni, hogy ez a szőlőnedű átjárhasson minket, hogy lüktethessen az életünk felett, és hogy teremhessünk.

Aki már *termő*, azt pedig még jobban *megtisztítja*, hogy még *több* gyümölcsöt teremhessen. Erről szól a keresztyén életünk, a Jézus nevében. Ezt a *gyümölcstermést* kell szem előtt tartani, ezért vagyunk itt. Az Életet adó *felemel* minket.

A naini özvegy egyetlen fiát vitték a koporsóban a temetésre, és Jézus éppen arra járt, megérintette a koporsót, felemelte a holtat, kiemelte a koporsóból és *életet adott* neki. (Luk. 7,12) Ez az *Ő természete*. Nem az, hogy levágja a hajtásokat, hanem az, hogy *felemel* minket.

Ha Jézussal találkozol, akkor ezt a *felemelést* fogod érezni. Azt fogod érezni, hogy feljebb viszi az életedet, megemeli a helyzeteket, *életet ad* annak, örömet ad annak, hogy tudj örülni vele, és a természetfölötti *dicsőségekbe emel fel* téged. Ez az ő élete és természete.

Tudod-e, hogy milyen dicsőség lakozik *bennünk*? Ez a természet lakozik bennünk, ezért van az, hogyha te is látsz valakit, aki bajban van, akkor szeretsz segíteni, *kinyúlsz másokért*. Segítesz nekik, *örömet leled* benne, mert az Úr élete lakozik benned. Az Úr élete lakozik

benned és *felemel*, kiemel a tolókcoból, felemel a halálos ágyból, kihoz az intenzív osztályról. Ez Jézus élete. Tudsz-e örvendezni ennek? Ez Jézus élete.

A *vallásos* tanítások annyi *kárt* okoznak kint a világban, hogy nem csoda, hogy sokan mondják, hogy én nem akarom ezt a Jézust, mert nem tudják, hogy kiről beszélnek. Az igazi Jézus *gyönyörűsége*! Láttad-e Őt valaha álomban, vagy látásban? Tegnap kérdeztem ezt, elég sok kéz volt fent a magasban. Törekedj például erre, kérjél látásokat, álmokat!

Mondja azt az Ige, hogy az utolsó időkben Isten a kései esőkben *álmokat* és *látásokat* ad. Ha Őt megpillantod, csak egy szempillantásra, akkor megszűnik minden más a számodra. Őbenne van az Alfától az Omegáig minden, amit valaha kerestél az életben. Lenyűgöző a szépsége, olyan mértékig teljes a bölcsességgel, a kijelentéssel, a tudással, hogy *megszűnik minden más*, amikor Őt meglátod, akármilyen problémával küszködtél.

Jöttek az élethelyzetek és próbálkoztál a megoldásokkal, ám ha Őt megpillantod, megvan minden. Megvan a megoldás, megvan minden, ami szükséges, mert egyszerűen *elfelejtetted a problémádat* az Ő lenyűgöző szépségében. Ha kijössz arról a helyről, akkor megvan minden, amit addig kerestél, mert *Őbenne megtaláltad*.

Erre a *közösségre* kell vágyani, mert ez a kulcsa a dicsőséges együtt járásunknak Ővele, hogy meg tudjuk jelentetni erre a világra ezt a dicsőséget, mert ez a dicsőség bennünk van és bennünk él. Erről a dicsőségről kívánkozok majd szólni a következő két hétben, vagy akár egy hónapban is, mert az Úr ezt mondja, ezt a dicsőséget kell megismerni.

Azt mondja, hogy nem erővel és nem hatalommal, hanem az *én Szellemmel*. Az Ő Szelleme, a dicsőség Szelleme *támasztotta fel* Jézust a halálból. Az Ő Szelleme *hordozza* ezt a dicsőséget. Nem a pengeéles elmével, nem az erővel, nem a hatalommal, hanem az *én Szellemmel* megyek és *hódítom meg* ezt a világot, és akkor lesz Jézusnak sok *követője*.

Egyetértesz velem ebben? Ezt a dicsőséget kell *kutatnunk*, vágyunk kell Őt, lássuk meg az Ő orcáját, az Ő lenyűgöző szépségét, a szerelmetesnek a szépségét. Ez kell, hogy ragyogjon rajtunk, mert akkor kezd el *kívánni a világot* azt a Jézust, akit mi szeretünk. Ámen.

Ez egy nagyon nagy elhívás az életünkre, hogy Őt képviseljük és az Ő dicsőségét *hordozzuk*. Az Ő *edényei* vagyunk, amiket előre elrendelt a dicsőségre, ahogy olvastuk a múltkor. Megöntözött *kertek* vagyunk.

Törekednünk kell arra, hogy ebbe a *sekina* dicsőségbe bemenjünk. Láttam ezt álomban. Sokan jelezték különben, hogy láttatok ilyen hófehér dicsőségbe való bemenetelt, és hogy milyen gyönyörű. Van pásztorunk, aki élőben is jelen volt, részt vehetett ebben a dicsőség-megnyilvánulásban. Már egészen az elején Isten egyszer így megjelent az alkalmukon.

Isten szereti magát *kijelenteni* ilyen formában. Szeretné, ha *megismernénk* Őt, és ha mi vágyakozunk rá, akkor minden esélyünk megvan arra, hogy minél hamarabb minél nagyobb dicsőségekbe be tudunk menni. Egyetértesz vele? Lenyűgöző az Ő szépsége, a jósága, a magasztos volta? Kívánkozol-e még jobban megismerni Őt? Áldott legyen az Úr neve! Elkezdjük Őt dicsérni.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.